

No pot mostrar lo món menys pietat...

Ausiàs March fou un escriptor del segle XIX. Autor d'una extensa quantitat de poesies, destaca pel seu estil renovador, que irromp i trenca alguns esquemes de la poesia trobadoresca: es col·loca al mateix nivell que la dama però manté la seua estructura, i la llengua que utilitza, el català. El poema "No pot mostrar lo món menys pietat" pertany al cicle "Amor, amor" (títol que dóna nom al senyal, mot amb què es dirigeix a la dama) i l'autor explica com de vençut es troba a causa d'un amor no correspost.

En primer lloc, pel que fa a l'estructura, el poema té vint-i-vuit versos agrupats en tres cobles de vuit versos cadascuna i un quartet final. En referència a la mètrica el vers que utilitza és el clàssic català amb cesura a la quarta síl·laba, que coincideix amb una paraula aguda. La rima que utilitza a les cobles és creu-creuada (ABBACDDC) i la del quartet és creuada (ABBA).

En segon lloc, la temàtica del poema és completament amorosa: l'autor mostra el seu sofriment provocat per l'amor. Així a la primera estrofa trobem que es queixa de l'actitud de les persones; només es preocupen pel seu propi bé sense importar-los el de la resta: tenen el cor de fusta (*"cascun cor d'hom jo veig pus dur que post, algú no es dol si altre null mal té"*). Seguidament, a la segona estrofa, l'autor es lamenta del sofriment que li causa l'amor i tot i estar dolgut perdona aquells qui no l'ajuden (*"doncs jo perdon a cascú de bon cor, si no són plant del que mon cor sosté"*). A continuació trobem la declaració que li fa l'autor a la dama i veiem que es queixa d'aquells qui no estimen i són estimats; remarca que ell estima i no és correspost i això el fa sofrir (*"... sinó que els ulls me demostren voler... i el mentidor tant com vol és cregut, e jo d'amor me trob així vençut, que dir no pusc quan só enamorat"*). Al quartet final l'autor diu que l'amor, tot i que en un principi era agradable, al ser no correspost es torna una cosa opressiva que fa mal (*"en lo vestir ample molt l'he sentit, e fort estret quan sobre mi és posat"*).

Per acabar, cal destacar les figures retòriques que utilitza l'autor: hipèrbatons (*"no pot mostrar lo món menys pietat"*, *"d'enveja és tot lo mon conquistat"*...), metàfores (hàbit que simbolitza un vestit d'amor), interrogacions retòriques (*"com lo farà contra si, ab gran cost?"*), personificacions (*"Amor, Amor"*)...

Concloent, aquesta obra, segons el meu parer, és una crítica a l'amor no correspost i al mateix temps un lament causat pel seu dolor.

Aitor Niñerola Gavaldà